

نقش سیاست های آموزش عالی در تحقق برنامه های توسعه پایدار

احمد اکبری^۱، جواد دیهیم^{۲*} و مریم دهنوی^۳

۱ استادیار گروه مدیریت آموزشی، واحد نیشابور، دانشگاه آزاد اسلامی، نیشابور، ایران akbari.180@gmail.com

۲ دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی، واحد نیشابور، دانشگاه آزاد اسلامی، نیشابور، ایران

Javad.deihim@gmail.com

۳ دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی، واحد نیشابور، دانشگاه آزاد اسلامی، نیشابور، ایران

M.dehnavi 05@gmail.com

چکیده

دانشگاهها و موسسات آموزش عالی به عنوان شاخص ترین نهاد علمی که به امر پردازش انسانها اهتمام می ورزد، موتور محرکه و مغز متفکر جامعه بوده و سکاندار حرکت به سمت توسعه پایدار می باشد. ماهیت بلندمدت بودن توسعه پایدار کشورها را به سمت طراحی نظام برنامه ریزی و سیاست گذاری توسعه پایدار به جای تدوین یک برنامه جامع توسعه سوق داد و این امر تبدیل به دستور کار جهانی در قالب اسناد توسعه پایدار نمایان گشت. در نتیجه این تحولات، تدوین استراتژی ملی توسعه به عنوان ویتترین نظام برنامه ریزی توسعه پایدار در کشورهای مختلف گسترش یافت. روند سیاست گذاری نظام آموزش عالی در ایران حاکی از آن است که آموزش عالی باید ضمن توجه به بحران افزایش کمی و تنگناهای مالی، به حفظ، بهبود و ارتقای کیفیت نیز پردازد. این نظام در صورتی از عهده وظایف و اهداف خود در جهت توسعه پایدار برمی آید که از نظر کیفیت آموزشی نیز در وضعیت مطلوبی باشد.

هدف این مقاله بررسی نقش سیاست های آموزش عالی در تحقق برنامه های توسعه پایدار می باشد. در این مقاله مفاهیم سیاست گذاری، توسعه پایدار، ابعاد و اصول توسعه پایدار، سطوح و فرایندهای سیاست گذاری، مراحل برنامه ریزی توسعه پایدار، موانع اجرای سیاست گذاری مطلوب توسعه پایدار در آموزش عالی و در نهایت نقش سیاست های آموزش عالی در توسعه پایدار ارایه شده است.

واژه های کلیدی: سیاست، سیاست گذاری، توسعه، توسعه پایدار، آموزش عالی.